

Вправа 1, ст. 226

7. Коли стемніло, подув зі сходу вітер, холодний, пронизливий; усе змовкло, потяглися калюжами крижані голки, і в лісі стало непривітно, глухо, відлюдькувато, запахло зимою.

8. З півночі, закриваючи край небосхилу, швидко наповзала темно-синя хмара, вітер дув різкими поривами, щоразу стаючи все сильнішим.

9. Погода вже прояснилася й обіцяла нам тихий ранок, зірки спліталися на далекому небосхилі в незвичайні узорі й одна за одною гасли, блідий відблиск сходу розливався по темно-синьому небу, поступово освітлюючи схили крутих гір, укритих чистими снігами.

10. Гуров подивився на неї – і серце у нього стислось, і він зрозумів, що для нього тепер на всьому світі немає ближчої, дорожчої, важливішої людини; ця маленька жінка, що загубилася у натовпі, нічим не примітна, з вульгарною лорнеткою в руці, наповнювала тепер усе його життя: вона була його горем, радістю, єдиним щастям, якого він тепер бажав для себе, - і під звуки поганого оркестру, бряжчання скрипок він думав про те, яка вона прекрасна.

Вправа 2, ст. 227

1. Буря почалася тільки-но сіло сонце, гори затихли, сховавшись у сутінках, які прорізала пряма, як спис, блискавка; гроза тривала годину – і все стихло.

2. Пагорби вже врізали свої чорні тіні в золото вечора, рівнини починали горіти рівним невичерпним світлом, у цій країні вони роздають своє золото з тією ж щедрістю, з якою ще тривалий час після закінчення зими ллють свою снігову білизну.

3. Мов човен, що пройшов за хвилеріз, літак зайшов у захищені води; там, унизу, під літаком лютує ураган; там зовсім інший світ – три з половиною тисячі метрів, пронизаних шаленими поривами вітру, смерчами, блискавками; цей світ однак повернув до зірок своє обличчя з кристалю й снігу.

4. Підходжу до тріщини, дивлюся вниз – дна не видно, звертаю, щоб продовжити шлях до центру льодовика, тому що на цій висоті там менше тріщин, підйом важкий, але відносно безпечний, і надвечір мені вдається досягти вершини.

5. Усі ці роки ми чекаємо когось, хто зрозуміє нас, прийме нас такими, якими ми є, ми чекаємо того, хто дасть нам щастя, а не докори, тільки зараз я починаю розуміти, що цей хтось – це обличчя, яке ми бачимо в дзеркалі.

6. Велич усякої професії, можливо, саме в тому, що вона об'єднує людей, адже єдина справжня розкіш – це розкіш людського спілкування, саме воно, спілкування, а не матеріальний статок – попіл, який не дає нічого заради чого варто було б жити, – дає найкращі години в житті.